

Сергій повернувся додому на світанку

Загиблого на Донеччині воїна зустрічали тисячі кузнецовців

Герої не вмирають

Листопад. Дощ. Небо темно-сивим шатром зловісно нависло на головою, а в грудях тісно від сліз і злості. До світанку ще довго, але місто не

Мені ніколи не хотілося б писати цих слів. Тому що глибину горя людського описати не можливо. Біль втрати неможна передати словами,

а щем серця застрягає у горлі. Але слова - це те, що ми ще можемо віддати Сергію і таким, як він - солдатам війнства небесного. А ще не

спить. Тривожна і важка ця вимушена бадьорість. Люди виходять на вулиці, палять свічки, кутаються в синьожовті прапори. Кузнецовськ завмер в очікуванні. Сергій їде додому.

невтішну маму, згорьованого батька, заплакану родину. Бо мертвим спокійно з Богом, а живим ще жити з цією самотністю. І найголовніше - не

забути про тих, що воюють, не зламатися і не здатися, не залишити неоплаченою жертву тисяч героїв і вигнати зі своєї землі супостата.

Сергію Тарасюку було лише 27. Він народився і виріс у місті атомників у про-

стій неможній родині. Навчався у п'ятій школі. їздив по заробітках. Любив життя і, як кажуть знайомі, був веселим, запальним, непосидючим. До війська пішов добровільно у березні цього року, вважав своїм священним обов'язком захищати Батьківщину. «Вони усі були такими, нетерплячими і свідомими. Коли Сергій був старшокласником, в країні відбулася Помаранчева революція. Їх важко було втримати на уроках. Рвалися на Майдан...», - розповідає Сергієва вчителька.

Коли стало відомо, що 8 листопада Сергія Тарасюка було тяжко поранено під Славним, що на Донеччині, кузнецовці організували збір коштів на порятунок свого солдата. І хоч знали, що рана дуже важка, до останнього молилися і вірили в диво. На жаль, Сергій помер 12 листопада у Харківському військовому шпиталі, так і не

прийшовши до тям. Кажуть, незадовго до лиха просився у відпустку і мав от-от приїхати. Що ж, він таки повернувся додому, і зустрічали його тисячі від самих Сарн, обабіч дороги, зі свічками, квітами і на колінах... Як героя...

Горе прийшло в Кузнецовськ, страшне і чорне. Війна постукала у вікна: я тут, я реальна, я стосується кожного. Простий хлопець з Кузнецовська загинув за тисячу кілометрів від дому,

оборонець. І тисячі тих, що прийшли провести в останню дорогу сина і брата Сергія Тарасюка - бойові побратими і мирні друзі, матері і діти, сивочолі чоловіки і юні дівчата - знають, я впевнена в цьому: шляху назад немає, треба захистити Україну і врятувати український Донбас.

Спи спокійно, Сергію. Хай сниться тобі перший сніг і Різдво, бистрокрилі ластівки, що повернуться

але все ж на своїй землі. Як захисник, рятівник, додому весною, запах свіжоскошеної трави і ще

теплого хліба, луки, жовті від тисяч кульбабок, небо, чисте і
синє, і мир на рідній землі...

Іванна КОВБ